

Гюргево презъ 1874 г. Въ тоя комитетъ Ботевъ билъ избранъ за председателъ, а Стефанъ самъ се обявилъ замѣстникъ на загиналия апостолъ Василь Левски. Старитѣ войводи и по-възрастнитѣ възстаници не вѣрвали, че Стамболовъ ще свърши голѣма народна работа, защото билъ много младъ, едва 20 годишенъ момъкъ. Ала той се заелъ да имъ докаже, че може да поведе сърдцато младежъта.

Така Стамболовъ прескочилъ пакъ въ Търново и отново обиколилъ селата. Срещналъ се съ Бачо Киро въ Бѣла Черква, съ Панова въ Търново и стигналъ отново Стара Загора.

Стамболовъ съ куража си, съ пѣснитѣ и сладкоречието си спечелилъ на своя страна много опитни юнаци и бележити войводи.

Стамболовъ—водачъ на Старозагорското възстание

Презъ зимата 1874—1875 г. всички апостоли се събрали въ Гюргево и решили да вдигнатъ възстание въ България презъ 1875 година, ако Черна гора, Босна и Херцеговина възстанатъ. Наистина, презъ лѣтото черногорци, херцеговци и бошнаци възстанали. Щомъ чулъ това, Стамболовъ веднага се озовалъ въ Търново, събралъ около си 40—50 въоръжени момци, миналъ Балкана, стигналъ Стара Загора. Съ хората си той издебналъ стражата и се намъкналъ въ града. Веднага наредилъ да се извикатъ всички записани народни борци по села и градове. При Стамболова дошли Захарий Стояновъ и Георги Икономовъ. Пощенцитѣ потеглили. Но дружинитѣ се бавѣли. Стамболовъ станалъ нетърпеливъ да не би полицията да усѣти работата и прибързалъ. На 16 септемврий 1875 г. той извадилъ своята дружина, развѣлъ знамето и запѣлъ бунтовната пѣсень: „Не щеме ний богатство, не щеме ний пари; искаме свобода и човѣшки правдини!“